

[Thomas Pedersen.]

tung Byrde ikke blot paa de Mennesker selv, der er ramt af den, men den virker som en Byrde paa hele Arbejderklassen, som for en stor Part er med til at opretholde disse Hundredetusinders Eksistens. Det er altsaa ikke blot Landbruget og Landboerne, denne Krisetid gaar ud over, men det er i mindst lige saa høj Grad Byernes Arbejderbefolkning og da i Særdeleshed de mere end 100 000 arbejdsløse.

Der har været udtalt en hel Del Bekymring over de store sociale Udgifter. Der har været nævnt, at en Trediedel af Befolkningen i København er offentlig understøttet, altsaa ikke kan klare sig selv, og det er naturligvis et meget betænkeligt Tegn paa det nuværende Samfunds Tilstand, at det ikke er bedre indrettet, end at saa store Dele af Befolkningen maa, ty til offentlig Hjælp. Og endda er der mange, som er forargede over, at de fattige maa ty til offentlig Hjælp, jeg tror endog at kunne sige, at jo højere man kommer op i Samfundet, des mere Forargelse er der over dem, der har det fattigt inden for Samfundet. Dog kommer dette knapt saa tydeligt til Orde i denne Maaned, vi staar jo lige foran Julen, og saa er det god, gammel Skik i dette Land, at man har en overordentlig stor Medfølelse med de Mennesker, som lever paa Livets Skyggeside, saa opdager pludselig de Mennesker, som ellers ikke har noget tilovers for den fattige Del, saa opdager Blade, som ellers rakker ned paa den fattige Befolkning, at der nu pludselig er en ganske overordentlig stor Nød i Samfundet, saa griber man til Tudehornet, saa er man alle sammen enige om, at de skal hjælpes, nu skal de fattige i hvert Fald være mætte for en enkelt Dag i Aaret.

Jeg indrømmer gerne, at der er ikke ringe Grund til Bekymring i Anledning af de store sociale Udgifter og den store Arbejdsløshed, Samfundet er underkastet, dog ikke saa meget for Udgifternes Skyld, for de Udgifter kommer Samfundet nok over, Danmark er jo alligevel et rigt Samfund til Trods for den Krise, vi lever i, men der er Ting, som er meget mere betydningsfulde, og Ting, der vækker meget større Bekymring, og det er, at vi risikerer, at et helt Befolkningslag baade økonomisk og moralsk trykkes saa langt ned, at det faktisk ikke kan rejse sig igen. Det er det mest alvorlige i hele denne Situation. Jeg synes, der er Grund til at sige, at det er noget af en Skamplet paa et Samfund, der kalder sig civiliseret, at man tillader, at 100 000 Mennesker, der gerne vil arbejde,

ikke kan faa Arbejde og selv tjene det, de skulde bruge til at forsørge sig og deres Familie; det er en Skamplet, at Samfundet ikke er bedre indrettet, end at det tillader den Slags Ting. Det er ogsaa en Skamplet, at der er arbejdsløse, som med fuld Ret kan klage over, at de faar en for ringe Hjælp, som med fuld Ret kan klage over, at den Understøttelse, der bliver ydet dem, ikke slaar til til blot et nødtørftigt Ophold. Det er ogsaa en Skamplet, at gamle og Invalider i dette rige Samfund med fuld Ret kan paastaa, at de ikke faar det nødvendige til Livets Ophold. Der tiltrænges i Virkeligheden en Revision af hele Socialloven paa disse Punkter. Der tiltrænges en betydelig Forøgelse af de Understøttelses-satser, man giver til de gamle og Invaliderne. Forleden Dag afholdtes der i Aarhus et Møde, hvor 600 gamle og Invaliderentydere var samlet for at drøfte de Forhold, de levede under. Disse gamle og syge Mennesker stod op og fortalte, hvordan de fik det til at gaa rundt, og en af dem, en gammel Aldersrentenyder ved Navn Jørgensen — han var Socialdemokrat, det var ikke nogen kommunistisk Agitator — forklarede, at han fik 50 Kr. og 50 Ø. i Understøttelse om Maaneden. Af dette Beløb skulde han udrede 27 Kr. i Husleje, han fik Middagsmaden tilsendt, det kostede ham 15 Kr. pr. Maaned, i alt 42 Kr., tilbage havde han 8 Kr. 50 Ø. pr. Maaned til den øvrige Kost og alle de øvrige Udgifter, som han ikke kunde undgaa. Det taler i Grunden tilstrækkeligt, det viser, at disse Aldersrentenydere i høj Grad trænger til at blive bedre stillet, end de er i Øjeblikket, og jeg tror, de fleste ogsaa i denne Sal meget nødig vilde have, at deres gamle Fader skulde leve under saadanne Forhold, at han skulde klare sig med et saadant Beløb. Og som den Mand lever alle Aldersrentenydere, for den Sags Skyld ogsaa Invaliderentydere. Var det ikke en Idé for det store Landbrugs Mænd, der altid kommer og klager over de daarlige Forhold, at de engang prøvede paa at sætte sig ind i, hvordan det er at skulle klare sig med et saa ringe Beløb. Jeg vil gerne yderligere paapege, at de Fradragsregler, der findes for disse Kategorier af slet stillede Medborgere, trænger i høj Grad til at blive revideret. Ifølge Loven maa Aldersrentenyderne tjene et vist mindre Beløb, men naar de kommer op over dette Beløb, trækkes der fra i deres Aldersrente. Det betyder, at man faktisk ikke kan supplere Aldersrenten med saa forfærdelig meget; det sætter Bom for de Pensions-